

Sygn. akt IV U 21/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasieński
Protokolant	sekr. sądowy Monika Świątek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 września 2018 r. w S.

odwołania T. D. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

z dnia 26 października 2017 r. Nr (...) oraz

z dnia 09 maja 2018 r. Nr (...)

w sprawie T. D. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w W.

o prawo do emerytury

zmienia obie zaskarżone decyzje i ustala T. D. (1) prawo do emerytury od dnia 01 lutego 2016 roku.

Sygn. akt IV U 21/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 października 2017 r. (znak: (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W., działając na podstawie ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017r. poz. 1383 ze zm.), przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), a także rozporządzenia (WE) 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz.UE L 284 z dnia 30 października 2009r.), odmówił T. D. (2) prawa do emerytury, gdyż nie udowodnił on wymaganego 25-letniego ogólnego stażu pracy, jak również nie legitymuje się 15-letnim okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy przyjął za udowodnione 24 lata i 22 dni okresów składkowych, w tym do pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze zaliczył okres 11 lat, 7 miesięcy i 2 dni.

Odwołanie od w/w decyzji złożył ubezpieczony T. D. (2) wnosząc o zaliczenie okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) Oddział w M. od 1 sierpnia 1978r. do 31 maja 1982r., a także w firmie (...) (Francja) od 10 stycznia 1992r. do 31 grudnia 1993r. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku

ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i bezpodstawne uznanie, że w spornych okresach zatrudnienia praca ubezpieczonego nie stanowiła pracy w szczególnych warunkach. W uzasadnieniu odwołania wskazał, iż w tych okresach pracował, jako kierowca samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5t. Ponadto podniesiono, iż z uwagi na (...) Przedsiębiorstwa (...) - R. Oddział w M. podniesiono nie jest możliwe uzyskanie przez ubezpieczonego świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Wniesienie tego odwołania zainicjowało sprawę IV U 21/18 (odwołanie ubezpieczonego k. 2-9 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 33-36 akt sprawy).

Decyzją z dnia 9 maja 2018r. (znak: (...)) Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. Wydział Realizacji Umów Międzynarodowych, działając na podstawie ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017r. poz. 1383 ze zm.), przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), a także rozporządzenia (EWG) Nr 574/72 z dnia 21 marca 1972r. w sprawie wykonania rozporządzenia (EWG) Rady Nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników, osób pracujących na własny rachunek i członków ich rodzin przemieszczających się w obrębie Wspólnoty (Dz.Urz. WE L 74 z dnia 27 marca 1972r. z późn. zm.), odmówił T. D. (2) prawa do emerytury wskazując, iż na dzień 1 stycznia 1999r. nie udowodnił okresu 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Odwołanie od tej decyzji złożył ubezpieczony T. D. (2). Wniesiono o zaliczenie w/w okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach, a także połączenie spraw do wspólnego rozpoznania ze sprawą prowadzoną przed tut. Sadem pod sygnaturą IV U 21/18. W uzasadnieniu odwołania wskazano m.in., że w okresie zatrudnienia w firmie (...) (Francja) od 10 stycznia 1992r. do 31 grudnia 1993r. ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach. Ponadto podniesiono, iż przed organem rentowym było uprzednio prowadzone postępowanie w zakresie udokumentowania pracy ubezpieczonego w latach 1992-1993 na terenie Francji w trybie przewidzianym w rozporządzeniu 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji ubezpieczeń społecznych. Wniesienie tego odwołania zainicjowało sprawę IV U 494/18 (odwołanie ubezpieczonego k. 96-100).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie przywołując argumentację wyrażoną w zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 104-107 akt sprawy).

Postanowieniem z dnia 19 lipca 2017 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach połączył sprawę IV U 494/18 do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą IV U 21/18 (postanowienie SO w Siedlcach z 19 lipca 2018r., k.109 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony T. D. (2), urodzony w dniu (...), złożył w dniu 12 lutego 2016r. wniosek o przyznanie prawa do emerytury (wniosek k. 1-4v akt emerytalnych). Na podstawie przedłożonych dokumentów, organ rentowy uznał za udowodniony staż ubezpieczeniowy T. D. (2) w wymiarze 24 lata i 22 dni okresów składkowych. Do pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze zaliczono 11 lat, 7 miesięcy i 2 dni. Decyzją z dnia 26 października 2016 r. organ rentowy odmówił przyznania T. D. (2) prawa do emerytury wskazując, iż nie udowodnił on wymaganego 25-letniego ogólnego stażu pracy, jak również nie legitymuje się 15-letnim okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (decyzja z 26 października 2016r. k. 107 akt emerytalnych). Następnie, po otrzymaniu potwierdzenia ubezpieczenia T. D. (2) z francuskiej instytucji ubezpieczeniowej organ rentowy w dniu 9 maja 2018r. wydał drugą zaskarżoną decyzję. Organ rentowy uwzględnił do ogólnego stażu pracy T. D. (2) okres zatrudnienia w firmie (...) (Francja) od 10 stycznia 1992r. do 31 grudnia 1993r., tj. 1 rok, 11 miesięcy i 16 dni zagranicznych okresów składkowych. Łączny staż sumaryczny ubezpieczonego wyniósł 26 lat i 8 dni, w tym do pracy w szczególnych

warunkach lub szczególnym charakterze zaliczono okres 11 lat, 7 miesięcy i 2 dni (decyzja z 9 maja 2018r. k. 189 akt sprawy, dokumentacja z francuskiej instytucji ubezpieczeniowej k. 173-178 akt emerytalnych).

Ubezpieczony T. D. (2) w okresie od dnia 1 sierpnia 1978r. do 31 maja 1982r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) Oddział w M.. We wskazanym zakładzie pracy ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał czynności kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Innych prac wówczas nie wykonywał.

T. D. (2) nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach organu rentowego, aktach sprawy, a także na podstawie zeznań świadków H. P. i S. P. (zeznania świadków k. 84v-85 akt sprawy).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego T. D. (2) zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 poz. 887 j.t.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999 r., osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wnioski o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl powołanego wyżej art. 32 ust. 1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art. 27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku, jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat mężczyzna), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z § 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało ustalenia, czy ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Poza sporem pozostawało, że wnioskodawca osiągnął wymagany ustawą wiek 60 lat w dniu 14 sierpnia 2015r., spełnił przesłankę „ogólnego” stażu pracy, wykazując 26 lat i 8 dni okresów składkowych, jak również nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił, że ubezpieczony będąc zatrudnionym w Przedsiębiorstwie (...) Oddział w M. w okresie od dnia 1 sierpnia 1978r. do 31 maja 1982r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Potwierdziły to zeznania świadków H. P. i S. P.. Zeznania te są w pełni wiarygodne i spójne, a także korespondują z dokumentami zgromadzonymi w uzyskanych przez Sąd aktach osobowych T. D. (2). Ubezpieczony w spornym okresie jeździł samochodem marki S.. Innych prac wówczas nie wykonywał. Powyżej wymieniony okres zatrudnienia ubezpieczonego podlegał zaliczeniu do pracy w szczególnych warunkach, gdyż odpowiada rodzajowo pracom określonym w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w którym

w wykazie A Dziale VIII pod poz. 2 ujęto prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Tym samym zaliczenie okresu zatrudnienia od dnia 1 sierpnia 1978r. do dnia 31 maja 1982r na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego na dzień 1 stycznia 1999r. daje ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Całokształt okoliczności niniejszej sprawy pozwolił zatem uznać, że T. D. (2) w momencie złożenia wniosku o emeryturę spełniał wszystkie przesłanki do uzyskania prawa do tego świadczenia określone w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 1 lutego 2016r., tj. od miesiąca złożenia wniosku o emeryturę.